

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/51/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120263264
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:6120263264.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci žalobcu: W., proti žalovanému: J., o zaplatenie 12.947,44 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 11. mája 2021, č.k. 15Csp/45/2020-347, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a rozhodol, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica v rámci upomínacieho konania dňa 13.03.2020 sa žalobca domáhal vydania súdneho rozhodnutia, ktorým by žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť mu sumu nesplatennej istiny úveru vo výške 12.540,07 eur, úrok z istiny do dňa predčasného zosplatenia 340,21 eur, úroky z omeškania z neuhradených splátok do dňa zosplatenia 7,46 eur a nezaplatené poplatky za poistenie 59,70 eur, vrátane úrokov z omeškania 5% ročne zo sumy 12.540,07 eur od 25.02.2020 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 30.03.2016 uzatvoril právny predchodca žalobcu B.. so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver v sume 19.900,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v mesačných splátkach až do 20.03.2024. Žalobca mal za to, že zmluva obsahuje všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 zák.č. 129/2010 Z.z.. Žalovaný vyčerpal úver, ale porušil povinnosť uhrádzať splátky riadne a včas a na základe toho veriteľ rozhodol o predčasnom zosplatení úveru, o čom žalovaného informoval listom zo dňa 24.02.2020, a to po zaslaní upozornenia na omeškanie a možnosť predčasného zosplatenia druhou upomienkou zo dňa 20.12.2019. V čase predčasného zosplatenia pohľadávka činila 13.007,44 eur a pozostávala z istiny 12.540,07 eur (istina 19.900 - úhrady na istinu 7.359,93 eur), úrokov 340,21 eur (úroky, ktoré bol žalovaný platiť v rámci splátok úveru až do jeho predčasného zosplatenia), úrokov z omeškania 7,46 eur (z omeškaných splátok), poplatkov za upomienky 60,- eur (v konaní neuplatnené) a poplatkov za poistenie schopnosti splácať úver 59,70 eur. Po zosplatení žalovaný nevykonal žiadnu úhradu. V upomínacom konaní bolo žalobe vyhovieť vydaním platobného rozkazu zo dňa 16.06.2020, proti ktorému podal žalovaný odpor a došlo k zrušeniu platobného rozkazu v celom rozsahu. V odpore žalovaný uviedol, že pohľadávka v uvedenom rozsahu neexistuje, poprel existenciu, dôvod a výšku nároku uplatneného žalobou, pretože nemá vedomosť, že by niekedy uzatvoril predmetnú úverovú zmluvu. Z opatrnosti vzniesol aj námietku premlčania. V replike žalobca uviedol, že zmluva bola uzatvorená právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom, ktorého je žalobca právnym nástupcom z dôvodu zlúčenia a žalovaným ako dlžníkom, pričom

zmluva bola riadne podpísaná. Mal za to, že dlh nemôže byť premlčaný, pretože predčasná splatnosť úveru bola vyhlásená k 24.02.2020, žaloba bola podaná na súde 13.03.2020, a preto bola podaná včas. Nakoľko žalobca navrhol pokračovanie sporu na miestne príslušnom súde, vec bola postúpená prvoinštančnému súdu. V ďalšom konaní žalovaný uvádzal, že si nie je vedomý, že by mal nejakú podlžnosť voči žalobcovi, kde už nemá žiaden účet, ani prístup k internetbankingu. V B. mal len tento jeden úver. Mal ale za to, že ju už celkom splatil a nie je si vedomý dlhu voči B., ani voči žalobcovi. Na účte mal trvalý príkaz, na základe neho odchádzali platby splátok tohto úveru do B., ale tento účet už nemá, pretože má nový v H.. Trvalý príkaz bol nastavený tak, že budú splátky poukazované až do splatenia celej čiastky úveru, preto mal za to, že to bolo celé splatené. Namietal, že mu neboli doručené výzvy banky pred podaním žaloby. Uviedol, že nemal vedomosť o tom, že banka zosplatnila celý zostatok úveru, dozvedel sa to až teraz v konaní. Čo sa týka podpisu úverovej zmluvy, uviedol, že podpis na zmluve sa javí ako jeho, pretože takto sa podpisuje, ale podpis na žiadosti o úver zrejme nebude jeho, lebo sa na jeho podpis nepodobá. Už si presne nepamätal, ako prišlo k uzavretiu tejto zmluvy, ale vie, že bol v banke, požiadal o úver na refinancovanie skorších úverov, a preto reálne sumu úveru na účet ani nedostal. V B. mal aj bežný účet, tam mal nastavený uvedený trvalý príkaz a odtiaľ sa zasielali splátky úveru. S trvalým príkazom nerobil nič, stále to odchádzalo do B. a trvalý príkaz nemenil nijakým spôsobom tak, aby peniaze odchádzali na účet W.. Všetky platby na základe trvalého príkazu na splátky úveru odišli z účtu a späť sa mu ani jedna z nich nevrátila. Na aktuálnom účte v H. teraz nemá trvalý príkaz, aby sa úver splácal. Nad rámec trvalého príkazu žiadne platby splátok nerobil. Na nasledujúcom pojednávaní žalovaný uviedol, že si vyžiadal od žalobcu sám výpisy z účtu a aj po oboznámení s listinami, ktoré predložil žalobca, uznáva, že nezaplatil na úver viac, ako tvrdí žalobca. K poisteniu schopnosti splácať úveru uviedol, že to bola podmienka, aby bol poistený pri dlhodobej strate zamestnania. Banka mu povedala, že ak poistenie nebude, tak mu úver nedajú. Bez poistenia by úver nezískal, bez poistenia túto zmluvu uzavrieť nemohol. On si ho osobitne nevyžiadal. Nemohol si vybrať, či bude mať úver bez poistenia či s poistením, pretože si mohol vybrať len druh poistenia. Žalobca v ďalšom konaní uviedol, že obe písomnosti doručované v súvislosti s vyhlásením predčasnej splatnosti boli žalovanému doručené do vlastných rúk. Uviedol, že žalovaný sa okrem platenia splátok úveru zaviazal v zmysle pristúpenia k poisteniu ak k plateniu poistného k poisteniu schopnosti splácať úver. Výška poistného bola 19,90 eur mesačne a splatné bolo spolu so splátkou, a teda celková splátka bola 302,74 eur. Výška poistného vyplýva zo sadzovníka poplatkov. Spôsob splácania bol započítaním z účtu, z ktorého sa žalovaného vždy k 20.dňu v mesiaci zúčtovala splátka, pričom žalovaný bol povinný zabezpečiť dostatok peňažných prostriedkov na účte. Žalobca zdôvodnil spôsob, akým boli v jednotlivých obdobiach zúčtované mesačné splátky úveru z bankového účtu žalovaného. Uviedol, že splátky boli z účtu inkasované pravidelne a riadne do septembra 2019, kedy bola naposledy inkasovaná splátka vo výške 302,74 eur. Následne boli už splácané splátky nepravidelne a od 30.11.2019 už nebol na účte dostatok finančných prostriedkov, ktorý by umožnil inkasovať splátky úveru. Žalovaný sa dostal ku dňu zosplatnenia úveru do omeškania so splátkami za mesiac 11/2019, 12/2019, 01/2020 a 02/2020.

3. Za aplikácie ust. § 52 ods. 1 OZ, § 497 Obch. zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, g/, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení rozhodnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 517 ods. 1 veta prvá OZ, § 788 ods. 1 OZ na zistený skutkový stav, dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Závazkový vzťah, ktorý vznikol medzi stranami na základe úverovej zmluvy uzavretej dňa 30.03.2016, posúdil ako vzťah spotrebiteľský, na ktorý dopadajú normy spotrebiteľského práva, tiež zákon č. 129/2010 Z.z. Mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 19.900,- eur, ktorú sumu mal žalovaný podľa jeho tvrdenia použiť na prefinancovanie jeho predošlých úverov. Z úradnej povinnosti súd prvej inštancie z uvedeného dôvodu zisťoval, či zmluva má všetky obligatórne náležitosti dané ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z.. V konaní bolo preukázané, že v deň uzatvorenia zmluvy o úvere bola na samostatnej listine uzatvorená aj poistná zmluva, ktorou došlo k poisteniu žalovaného pre prípad neschopnosti splácať úver (základný súbor - typ Basic). Z listiny vyplýva, že žalovaný mal na výber len medzi dvomi typmi poistenia, z predtlačie ale nevyplýva, že by žalovaný bol býval mohol poistenie odmietnuť a úver získať úplne bez poistenia, čo korešponduje s tvrdením žalovaného uvedeným na pojednávaní. Možnosť voľby medzi úverom bez poistenia a úveru s poistením nevyplýva ani z textu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keď táto zmluva vôbec o poistení nepojednáva, keď v nej nie je zmienka o tom, že úver sa poskytuje s poistením, či bez neho, neuvádza sa ani výška poistného, ani jeho splatnosť, ani typ poistenia. Ani zo žiadosti o poskytnutie úveru nevyplýva, že by si bol

žalovaný poistenie vyžiadal spolu s úverom, keď takáto informácia v žiadosti nie je uvedená. K poisteniu žalovaný pristúpil až uvedenou osobitnou zmluvou podpísanou súčasne v deň podpisu úverovej zmluvy. Žalovaný uviedol, že poistenie bolo podmienkou poskytnutia úveru, že on si ho osobitne nevyžiadal a nemohol si vybrať, či úver bude alebo nebude poistený. Jedine si mohol vybrať spomedzi viacerých typov poistenia. Uviedol, že úver by bez poistenia nebol získal, úver by mu bez poistenia ani nedali. Po oboznámení sa s obsahom zmluvnej dokumentácie a po výsluchu žalovaného tak súd dospel k záveru, že poskytnutie úveru bolo podmienené poistením schopnosti splácať úver. Žalovaný mal celkom zjavne v úmysle získať úver na refinancovanie predošlých úverov, avšak na to, aby úver získal, musel prijať i poistenie schopnosti splácať úver bez možnosti prejavíť s ním nesúhlas. Žalovaný mal možnosť len zmluvu o úvere spojenú s poistením uzavrieť alebo neuzavrieť ako celok. Posudzovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa právneho názoru súdu vychádzajúc z vyššie uvedeného nespĺňa náležitosť vyplývajúcu z § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko je v nej uvedená nesprávna výška celkovej čiastky, ktorú musí žalovaný zaplatiť. Právny predchodca žalobcu do zmluvy zakotvil, že celkovo žalovaný je povinný uhradiť sumu 27.152,64 eur, čo zodpovedá 96 splátkam po 282,84 eur (splátka bez poistenia pozostávajúca len zo splátky istiny a splátky úroku, ako to vyplýva aj z amortizačnej tabuľky). Splátka s poistením ale predstavovala sumu 302,74 eur (282,84 + 19,90), a teda pri 96 splátkach celkovo žalovaný mal uhradiť sumu 29.063,04 eur, teda sumu vyššiu, než je uvedené v úverovej zmluvy. Z vyššie citovaných ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, musí v sebe zahŕňať aj poplatky za doplnkové či vedľajšie služby spojené so spotrebiteľským úverom. Tento údaj nemá zahŕňať iba také doplnkové či vedľajšie služby, ktorými nie je podmienené získanie spotrebiteľského úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok. Nakoľko však bolo v konaní zistené, že poistenie schopnosti splácať úver nebolo dobrovoľnou doplnkovou službou, ktorú by si zvolil dobrovoľne žalovaný, ale službou, ktorá bola podmienkou získania úveru žalovaným, bolo povinnosťou veriteľa, aby aj náklady na úhradu poistného zahrnul do údajov o celkovej sume, ktorú musí spotrebiteľ uhradiť v súvislosti s poskytnutým úverom. Uvedenú povinnosť ale veriteľ porušil, keď do zmluvy uviedol celkovú sumu na úhradu žalovaným nižšiu, než táto v skutočnosti predstavovala, a preto na údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona nie je možné prihliadať, pretože je uvedený nesprávne. Z obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere je nad rámec uvedeného možné tiež vyvodíť, že ani údaj o RPMN nie je tým pádom uvedený správne, pretože ak ani pri výpočte celkovej čiastky veriteľ nepočítal s povinným poistením, vychádzajúc z údajov v zmluve, poistenie sa nepremietlo ani vo výpočte RPMN, a teda ani táto veličina - povinná náležitosť nie je správne v zmluve zakotvená. Rovnako tak ani výška mesačnej splátky nie je uvedená správne, pretože v zmluve sa uvádza výška mesačnej splátky len bez poistenia, nezohľadňujúc to, že povinnou súčasťou každej mesačnej splátky je aj poistné, a teda ani náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. l/ zákona nie je správne uvedená. Pre absenciu náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 písm. k/ a l/ zákona sa podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd v tejto súvislosti konštatuje, že uvedený nedostatok súd predniesol na ostatnom pojednávaní v rámci predbežného právneho posúdenia, ale nakoľko žalobca súhlasil, aby súd pojednával v jeho neprítomnosti a pojednávania sa zúčastniť nemienil, sám si ubral možnosť na túto okolnosť akýmkoľvek spôsobom reagovať. Táto okolnosť potom musí ísť na jeho vrub. Súd pritom nemôže z úradnej povinnosti v spotrebiteľskom spore zaobštarávať dôkazy, ktoré nenavrhol dodávateľ, ale len tie, ktoré nenavrhol spotrebiteľ a ktoré by svedčali v spotrebiteľov prospech. Preto v konaní ani nebolo možné, aby súd ex offa zaobštarával dôkazy svedčiace v prospech žalobcu - dodávateľa (ktoré by vyvracali zistenia vyplývajúce z tvrdení žalovaného a predložených listín a preukazovali prípadnú dobrovoľnosť poistenia). Aj keď to z gramatického výkladu ustanovenia § 295 CSP explicitne nevyplýva, v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ totiž podľa § 295 CSP ide len o vykonávanie takých dôkazov ex offa, ktoré by mohli byť v prospech spotrebiteľa (k tomu bližšie Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, § 295). Žalovaný tak bol od počiatku trvania zmluvného vzťahu s veriteľom povinný splácať mu len istinu, bez úrokov a poplatkov a tiež poistné na základe riadne uzatvorenej poistnej zmluvy. Žalovaný vyčerpал úver v sume 19.900,- eur, pričom, ako to vyplýva z výpisov z účtu a prehľadu splácania, uhradil žalovaný do 29.11.2019 (kedy bola zrealizovaná posledná čiastková platba na úver) sumu 12.177,77 eur (istina + úroky) a sumu 855,70 eur (poistné). Žalovaný počas konania výslovne uviedol, že nad rámec toho, čo uvádza žalobca, skutočne nič viac neuhradil. Celkové úhrady k 29.11.2019 tak predstavovali sumu 13.033,47 eur. Táto suma tak už dňa 29.11.2019 vystačila na úhradu všetkých splátok istiny (súd vychádzal z výšky istiny obsiahnutej v každej jednotlivéj splátke podľa amortizačnej tabuľky) a celého poistného (19,90 eur mesačne) až do 20.06.2021 a čiastočne na úhradu splátky istiny splatnej dňa 20.07.2021. Z uvedeného je zrejmé, že už platbami vykonanými do

29.11.2019 si žalovaný "predplatil" splátky istiny a poistného vopred až do júna, resp. júla 2021, a teda nebol v omeškaní s úhradou tých súm, ktoré ako jedinú dôvodnú bol od počiatku povinný veriteľovi platiť. To, že prípadné platby žalovaného nestačili na úhradu úrokov je bez významu, pretože na tie veriteľovi nikdy od počiatku nárok nevznikol. Preto súd uzatvára, že neboli splnené podmienky, aby veriteľ listom zo dňa 24.02.2020 vyhlásil predčasnú splatnosť celého úveru, pretože k tomuto dňu nebol žalovaný v omeškaní s úhradou splátok istiny a poistného, a teda neboli splnené ani podmienky pre vyhlásenie celého úveru za splatný v zmysle bodu 8.1 a 8.2 obchodných podmienok. Žalovaný od počiatku nebol povinný platiť úrok a poplatky z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti, a preto bolo a je povinnosťou veriteľa všetky jeho úhrady započítavať len na istinu a poistné. Pri takomto spôsobe započítavania tak je nutné konštatovať, že s úhradou istiny a poistného žalovaný ku dňu 24.02.2020 v omeškaní nebol, neboli splnené podmienky pre vyhlásenie predčasnej splatnosti celého zvyšného dlhu a ak bola vyhlásená, tak pre nenaplnenie stanovených podmienok pre jej vyhlásenie, ani nie je možné, aby vyvolala zamýšľané účinky. Celý úver sa tak nemohol v dôsledku úkonu veriteľa zo dňa 24.02.2020 stať splatným. Nakoľko nedošlo k účinnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, súd konštatuje, že jednotlivé splátky istiny a poistného (pretože len na tie má žalobca ako veriteľ nárok) sú splatnými v zmysle dátumov ich splatnosti dohodnutých v úverovej zmluve, teda vždy k 20. dňu v kal. mesiaci až do 20.03.2024. Zo skutočností uvedených v predošlom odseku vyplýva, že platbami žalovaného doteraz vykonanými v celkovej sume 13.033,47 eur (naposledy platba bola vykonaná dňa 29.11.2019) došlo k úhrade všetkých splátok istiny a poistného splatných do 20.06.2021 (vrátane) a čiastočne aj splátky istiny splatnej dňa 20.07.2021. Súd vyhlasoval rozsudok dňa 11.05.2021, a preto je nutné konštatovať, že všetky splátky istiny a poistného, ktoré sa podľa zmluvne dohodnutej splatnosti stali splatnými do dňa vyhlásenia rozsudku, boli riadne uhradené (dokonca skôr, než nastala ich pravidelná splatnosť). Ku dňu vyhlásenia rozsudku tak niet žiadnych splatných splátok istiny a poistného, s ktorých úhradou by bol žalovaný v omeškaní v zmysle § 517 ods. 1 vety prvej Občianskeho zákonníka, a preto žalovaný ku dňu vyhlásenia rozsudku nemá voči žalobcovi žiaden splatný dlh, čo je dôvodom, aby súd žalobu v časti istiny a poistného ako nedôvodnú - predčasne podanú, zamietol. Čo sa týka neuhradených splátok istiny a poistného, tie, ktoré sú toho času neuhradené, sa ešte nestali splatné (splatnosť nastane až v júli 2021 a neskôr), a preto s nimi žalovaný ešte nie je v omeškaní, a teda neporušil vo vzťahu k nim povinnosť splácať ich riadne a včas, a teda aj vo vzťahu k nim je nutné žalobu zamietnuť ako nedôvodnú. Nakoľko nieto omeškania s úhradou istiny, nie je dôvodné ani uplatnenie úrokov z omeškania z nej (či už kapitalizovaných alebo uplatnených od 25.02.2020 do zaplatenia). Nárok na riadne úroky žalobcovi pre bezúročnosť úveru rovnako nevznikol, a v tejto časti je nutné žalobu tiež zamietnuť. Ak si žalobca uplatnil dlžné poistné v sume 59,70 eur, súd konštatuje, že poistné bolo úhradami žalovaného uhradené až do júna 2021, a teda niet omeškania s úhradou poistného, ktorého splatnosť mala byť zhodná so splatnosťou splátok úveru, čo ani nebolo sporné. Ide tak v prípade uvedenej zmluvy stále ešte o živý úver, ktorý žalovaný je povinný naďalej splácať v dohodnutých termínoch splatnosti. Vzhľadom na vyššie uvedené súd konštatoval, že žaloba je v celom rozsahu nedôvodná, a preto ju zamietol. V prejednávanej veci mal plný úspech žalovaný, nakoľko žaloba bola zamietnutá v celom rozsahu, preto žalovaný má voči žalobcovi ako neúspešnej sporovej strane nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku vyšší súdny úradník samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP, § 255 ods. 1 CSP).

4. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zmenu tak, že žalobe bude v plnom rozsahu vyhovieť a žalovaný bude zaviazaný nahradiť mu trovy konania vzniknutých tak pred súdom prvej inštancie, ako aj v priebehu odvolacieho konania. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, nesprávne skutkové a právne závery) namietal nesprávnosť zistenia súdu, že v zmluve je nesprávne uvedená čiastka celkových nákladov, ktoré musí žalovaný zaplatiť, keď podľa jeho názoru je uvedená v správnej výške, zodpovedá násobku počtu splátok 96 a výšky splátok 282,84 eur, t.j. 27.152,64 eur, čo je v súlade s § 2 ods. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom poistenie sa zarátava do celkových nákladov iba vtedy, ak spotrebiteľ musel poistnú zmluvu uzavrieť, o ktorý prípad tu nešlo. Poukazuje na bod 3.1. článku 3 OP, v ktorom je uvedené, že banka poskytuje úvery na základe zmluvy o úvere, a to s poistením, alebo bez poistenia. Podľa bodu 3.12. článku 3 OP dlžník má právo pristúpiť k poisteniu, t.j. vysloviť súhlas s poistením schopnosti splácať úver. Dobrovoľnosť poistenia vyplýva aj z ust. článku 7 ods. 1 písm. m/ úverovej zmluvy. Žalobca poukazuje aj na odsek 4 Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere, v ktorých je tiež uvedené, že na získanie úveru sa poistenie nemusí uzavrieť a ktoré Štandardné európske informácie predkladá v odvolacom konaní. Neexistujú tak žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné

zakladať domnienku, že poistenie bolo podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy. Naopak, z viacerých ustanovení zmluvnej dokumentácie vyplýva opačný záver, čo znamená, že zmluvu bolo možné uzavrieť aj bez negatívnych dôsledkov pre spotrebiteľa aj v prípade, ak by nebolo uzatvorené zároveň poistenie, ktoré bolo dobrovoľným. Súd tak dospel k nesprávnemu záveru, že celková čiastka, ktorú musí žalovaný ako spotrebiteľ zaplatiť, je v zmluve uvedená nesprávne, čím nie je správny ani záver ohľadom výšky RPMN, ktorá rovnako za týchto okolností bola v zmluve uvedená správne. Pokiaľ súd považoval návrh za neúplný a mal pochybnosti o tom, či bolo poistenie podmienkou na získanie úveru, mal vyzvať žalobcu na doplnenie žaloby - opravu v zmysle § 129 ods. 1 CSP, resp. mal ho vyzvať, aby sa písomne vyjadril k tvrdeniam žalovaného produkovaným na pojednávaní, čo neurobil, čím porušil jeho právo na spravodlivý proces, a že takýto postup mal zvoliť, vyplýva tiež z rozhodnutia KS v Nitre č.k. 8Co/123/2018 zo 04.10.2018, na obsah ktorého poukazuje (tiež rozhodnutia iných odvolacích súdov, z ktorých v odvolaní cituje). Keďže z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že žalobu súd považoval za neúplnú a výšku žalovanej sumy za nepreukázanú, resp. nepreskúmateľnú, bolo povinnosťou súdu vyzvať žalobcu na odstránenie vád. Žalobca nemal možnosť poznať právny názor súdu.

5. Žalovaný nevyužil svoje právo písomne sa vyjadríť k podanému odvolaniu.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

7. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

8. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP a ich existenciu tiež odvolateľ netvrdil.

9. V ďalšom sa odvolací súd vzhľadom na odvolaciu námietku žalobcu týkajúcu nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie predchádzajúceho rozhodnutiu vo veci (naplnenie ktorej v konkrétnosti vzhliadal posúdiac obsah odvolania v spôsobe hodnotenia skutkových zistení týkajúcich sa poistenia úveru, absenciou adresovanej mu výzvy na doplnenie podania - žaloby postupom podľa § 129 CSP, a nemožnosťou opoznať predbežné právne posúdenie jeho nároku súdom prvej inštancie), zaoberal tiež tým, či postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP).

10. Dôvodom zakladajúcim zrušenie rozhodnutia podľa vyššie uvedeného zákonného ustanovenia (§ 389 ods. 1 písm. b/ CSP), je totiž taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že „sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda samotná procedúra prejednania veci (teda to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej

účasti na konaní. Najvyšší súd opakovane uviedol, že tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku, na čom zotrúva najvyšší súd aj za účinnosti CSP (prikladmo 1 Cdo 43/2017, 2 Cdo 93/2017 a ďalšie). Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, či ňou požadovaného právneho posúdenia nie je jeho súčasťou (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a ďalšie). Najvyšší súd dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením - nesprávnym vyriešením niektorej právnej otázky súdom (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014, tiež judikát R 24/2017)“.

12. Vo svetle vyššie uvedených teoretických východísk tak odvolací súd dospel k záveru, že otázka správnosti posúdenia skutkových zistení, ktoré dovodil súd zo zmluvnej dokumentácie a z nich vyvedených skutkových a právnych záverov týkajúcich sa uzatvorenia poistného ako podmienky uzatvorenia úverovej zmluvy, nie je súčasťou práva na spravodlivý proces, teda bez ohľadu na prípadne aj ne(správnosť) ich posúdenia (k naplneniu čoho však v posudzovanej veci ani nedošlo), nie je spôsobilým k záveru, že prostredníctvom jej posúdenia bola znemožnená odvolateľovi realizácia jeho procesných oprávnení.

13. V ďalšom naplnenie vyššie uvedeného odvolacieho dôvodu vzhliadal odvolateľ v tom, že nemal možnosť oboznámiť sa s predbežným právnym posúdením veci súdom, čím mal na mysli zjavne postup daný ust. § 181 ods. 2 CSP a tiež ho nevyzval na odstránenie väd podania postupom podľa § 129 ods. 1 CSP.

14. Tak, ako to uvádza vo svojom rozhodnutí tiež NS SR (uznesenie zo dňa 17.10.2011 pod sp.zn. 7Cdo 42/2010), so závermi ktorého sa odvolací plne identifikuje, konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Konanie pred súdom musí zabezpečiť pre účastníkov konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process). Na zabezpečenie tejto ochrany priznáva Civilný sporový poriadok účastníkovi viaceré procesné práva, medzi ktoré patrí aj právo vyjadrovať sa k tvrdým skutočnostiam, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie a vyjadrovať sa aj k právnym dôsledkom z nich vyplývajúcich. Civilný sporový poriadok stojí na zásade predvídateľnosti rozhodnutí súdu. Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy, na čo slúži práve postup daný ust. § 181 ods. 2 CSP.

15. Podľa § 181 ods. 2 CSP po úkonoch podľa ods. 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci.

16. V posudzovanej veci odvolací súd z obsahu spisového materiálu zistil, že súd prvej inštancie na prejednanie veci nariadil pojednávanie na deň 11.05.2021, predvolanie na ktoré žalobca pri splnení zákonnej lehoty na prípravu pojednávania aj prevzal. Ako vyplýva z obsahu spisu, napriek tomu, že mal vedomosť o tom (v rámci predchádzajúcich mu doručených vyjadrení žalovaného), že žalovaný tvrdí nedobrovoľnosť uzavretia poistného (teda nemožnosť voľby popri úverovej zmluve odmietnuť zmluvné dojednanie o poistnom), súdu oznámil, že sa pojednávania nezúčastní a žiadal konať a rozhodnúť dôvodiac hospodárnosťou konania v jeho neprítomnosti. Zo zápisnice z pojednávania, na ktoré sa žalobca napriek riadnemu a včasnému predvolaniu nedostavil, súhlasil s tým, aby súd rozhodol aj bez jeho účasti a na ktorom sa osobne zúčastnil žalovaný, ktorý okrem iného precizoval skutkové tvrdenia, týkajúce sa spôsobu dojednania poistenia úveru, ktorý tvrdil nemožnosť získať úver bez poistenia (mal len možnosť voľby medzi dvomi poistnými produktmi), súd prvej inštancie dôsledne a precízne postupoval podľa ust. § 181 ods. 2 CSP, určil skutkové tvrdenia, v konkrétnostiach

ktoré medzi stranami sú sporné, ktoré nesporné, oboznámil tiež predbežné právne posúdenie veci a to v zmysle tých skutkových a právnych záverov, na ktorých identicky aj samotné odôvodnenie vydaného rozhodnutia založil. Nie je teda pravdou odvolacie tvrdenie žalobcu, že nemal možnosť byť oboznámený s predbežným právnym posúdením daným súdom, či, že nemal možnosť spochybňovať tvrdenia žalovaného, týkajúce sa poistenia úveru, ku ktorým navyiac ako vyplýva zo spisu mal možnosť sa vyjadrovať v rámci vzájomne doručovaných podaní produkovaných stranami už v rámci prípravy na pojednávania, čo žalobca aj reálne učinil, keď na v písomných podaniach obsiahnuté tvrdenia žalovaného v tomto smere, v konkrétnostiach tiež reagoval. Bolo teda výsostne na žalobcovi, akým spôsobom v tom čase existujúcu dôkaznú situáciu vyhodnotil, a pokiaľ sa z vlastnej vôle pojednávania nezúčastnil, nebol to súd, ale on sám, ktorý sa svojou neúčastťou pripravil o možnosť byť oboznámený s predbežným právnym posúdením, ktoré súd na pojednávaní oboznámil, či možnosťou reagovať na ďalšie tvrdenia žalovaného. Vyššie uvedený postup žalobcu teda nemôže ísť na ťarchu súdu či žalovaného, ale len samotného žalobcu, keďže to bol jedine on, ktorý sa svoju dobrovoľnou neúčastťou na pojednávaní realizácie svojich procesných práv vzdal, a preto ani napadnuté rozhodnutie nemôže byť vo vzťahu k nemu udržateľne prekvapivým.

17. Nedôvodne tiež žalobca namieta, že súd mal postupovať podľa § 129 ods. 1, 2 CSP.

18. Civilné sporové konanie je ovládané dispozičnou zásadou a začína výlučne na základe žaloby, ktorá musí obsahovať všeobecné náležitosti v súlade s ustanovením § 127 ods.1 CSP (a/ ktorému súdu je určené, b/ kto ho robí, c/ ktorej veci sa týka, d/ čo sa ním sleduje, e/ podpis) a § 132 ods.1 CSP (okrem všeobecných náležitostí podania musí byť uvedené označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh - petit, t.j. ako žiada žalobca rozhodnúť). Iba formálne spôsobilá žaloba je základným predpokladom vecného prejednávania veci. Uvedené náležitosti sú stanovené obligatórne a ak v podaní vo veci samej (žalobe) absentujú celkom, či sú nezrozumiteľné, súd je povinný postarať sa o odstránenie týchto nedostatkov, a to postupom podľa § 129 ods. 1, 2 CSP, t.j. uznesením vyzvať toho, kto podanie urobil, aby ho doplnil alebo opravil v lehote ktorú určí, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní, v ktorom tiež uvedie, v čom je podanie neúplné alebo nezrozumiteľné a ako ho treba opraviť alebo doplniť a poučí ho o možnosti podanie v prípade nečinnosti odmietnuť (§ 129 ods. 3 CSP). Pri rozhodovaní podľa uvedeného procesného ustanovenia však súd môže posudzovať len splnenie formálnych náležitostí podania (žaloby) uvedených v ust. § 127 CSP, v ust. § 132 a nasl. CSP (nemôže posudzovať nedôvodnosť, neopodstatnenosť žaloby, pretože to je dôvod pre jej zamietnutie). Dotknuté ustanovenie CSP ukladá povinnosť žalobcovi produkovať skutkové tvrdenia a pripojiť k žalobe listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, ich nepredloženie však nepredstavuje prekážku, pre ktorú nemožno pokračovať v konaní, pretože tieto dôkazy môžu byť predložené súdu kedykoľvek v priebehu konania. Je vecou výlučne žalobcu, aké skutkové tvrdenia na podporu uplatneného nároku, či v reakcii na obranu žalovaného bude produkovať a akými dôkazmi ich podloží. Civilné sporové konanie na rozdiel od mimosporového konania nie je ovládané tzv. vyšetrovacou zásadou a bremeno tvrdenia a dôkazu je výlučne na tej-ktorej strane sporu a ich absencia sa môže premietnuť jedine v neunesení dôkazného bremena a následnom zamietnutí žalobného návrhu ako celku, či jeho časti, ale nie v postupe podľa § 129 CSP. V posudzovanej veci žaloba spĺňala formálne náležitosti, teda nebol dôvod na odvolateľom požadovaný postup. Súd prvej inštancie nezaložil svoje rozhodnutie na posúdení žaloby ako neúplnej, či nezrozumiteľnej (čo ani nemohol), tiež všetky podania žalovaného pred pojednávaním doručil žalobcovi (vrátane tých, kde bola zmieňovaná nedobrovoľnosť poistenia a žalobca mal možnosť sa k nim vyjadriť, čo aj urobil. Možnosť vyjadrenia k tvrdeniam produkovaným na pojednávaní si uprel sám, keď sa pojednávania nezúčastnil. Z uvedeného dôvodu je tak vyššie uvedená odvolacia námietka nedôvodnou. Možno len skonštatovať, že aké skutkové tvrdenia a dôkazy žalobca produkoval, z takých súd prvej inštancie vychádzal. Nedostatok jeho aktivity nemohla na jeho strane legitímne vzbudiť iné očakávania, ako v jeho neprospech vydané rozhodnutie. V tomto smere odvolací súd poukazuje tiež na čl. 8 Základných princípov CSP. Na správnosti tohto záveru nič nemenia ani rozhodnutia iných odvolacích súdov, z ktorých žalobca v odvolaní cituje a na ktoré poukazuje, keďže v nich prijaté závery nevychádzali z identických okolností, aké sú v posudzovanej veci.

19. Postupom súdu prvej inštancie tak nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil odvolateľovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo vo vzťahu k nemu k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP).

20. Vychádzajúc z obsahu odvolania žalobca ďalej namietal nesprávne skutkové a vychádzajúc z obsahu odvolania aj právne závery súdu prvej inštancie, čím uplatnil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h) CSP).

21. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

22. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

23. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver predovšetkým o spotrebiteľskom charaktere zmluvného vzťahu, v ktorom má pôvod uplatnený nárok na ktorý dopadajú normy spotrebiteľského práva a obligatórne skúmajúc povinné náležitosti zmluvy o úvere vo svetle ust. § 9 ods. 2 ZoSpÚ dospel k správne mu záveru o nedôvodnosti žaloby. Za správny odvolací súd považuje tiež jeho záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (§ 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy, t.j. 30.03.2016, ďalej len „ZoSpÚ“) pre absenciu obligatórnej náležitosti zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ - nesprávna výška RPMN a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť) a nesprávne uvedenej výšky splátky (§ 9 ods. 2 písm. l/ ZoSÚ) v oboch prípadoch pre nezahrnutie do nich splátky poisťného, z ktorého dôvodu má žalobca nárok len na vrátenie istiny, bez úrokov a poplatkov a keďže nedošlo k účinnému zosplatneniu úveru a ku dňu rozhodnutia súdu všetky splatné splátky istiny a poisťného boli uhradené, žalobca nemohol byť vo vzťahu k svojmu nároku ani čiastočne úspešným. Rovnako správne je jeho rozhodnutie v časti trov konania, keď žalovanému, ako plne úspešnému priznal nárok voči žalobcovi na ich náhradu v rozsahu 100% (§ 255 ods. 2 CSP). Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež obsiahlo a podrobne precízne odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa všetky vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP) a v podrobnostiach na tieto poukazuje, aby nadbytočne neopakoval všetky skutkové a právne závery v rozhodnutí obsiahnuté a stranám z neho známe.

24. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu, uvádza odvolací súd nasledovné:

25. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že medzi spol. B. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola dňa 30.03.2016 uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXX, ktorou sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 19.900,- eur, pri dojednanej fixnej úrokovej sadzbe 8,09 % ročne, RPMN bola určená na 8,4 % a priemerná RPMN na 10,78 %, ktorá zodpovedala priemerným hodnotám RPMN v rozhodnom období. Žalovaný sa zaviazal úver splácať v 96 pravidelných anuitných mesačných splátkach vo výške 282,84 eur, vždy k 20. dňu kalendárneho mesiaca. Prvá splátka bola splatná dňa 20.04.2016 a konečná splatnosť pripadla na deň 20.03.2024. Celkové náklady spojené s úverom boli určené na sumu 27.152,64 eur. K zmluve bola spracovaná

amortizačná tabuľka, z ktorej vyplýva počet, termíny splatnosti splátok a rozdelenie splátok na istinu a úroky.

26. Dňa 30.03.2016 súčasne žalovaný podpísal aj Pristúpenie k poisteniu schopnosti splácať spotrebný úver č. XXXXXX, kde ako poistiteľ vystupovala W. a ako poistník spol. B. Zaškrnuté bolo políčko označené ako poistenie dlžníka - súbor poistenia B - Basic pre prípad smrti, trvalej invalidity a pracovnej neschopnosti. Výška poistného podľa sadzobníka predstavovala 0,1% z výšky úveru.

27. Z výpisu z obchodného registra vyplýva, že žalobca je právnym nástupcom pôvodného veriteľ B. z dôvodu zlúčenia týchto spoločností, kde žalobca je nástupníckou spoločnosťou a spol. B.. je zrušovanou spoločnosťou.

28. Žalovaný nerozporoval tvrdenie žalobcu, že vyčerpal úver vo výške 19.900,- eur. Z platobnej histórie - prehľadu splácania vyplýva, že žalovaný po vyčerpaní úveru do 20.11.2017 uhradil na istinu a úrok celkovo sumu 5.656,80 eur (2478,35 eur + 3178,45 eur), čo korešponduje aj s úhradami podľa predložených výpisov z bežného účtu žalovaného. Za ďalšie obdobie do 29.11.2019 žalovaný uhradil na istinu a úrok sumu 6.520,97 eur (2.339,49 eur + 4.181,48 eur), čo tiež zodpovedá výške úhrad podľa výpisov z bežného účtu žalovaného. Spolu žalovaný uhradil na istinu a úrok od začiatku trvania zmluvného vzťahu do 29.11.2019 sumu 12.177,77 eur. Za celé obdobie do 29.11.2019 nad rámec toho uhradil ešte sumu 855,70 eur na poistné (398 eur + 457,70 eur). Spolu úhrady činia 13.033,47 eur. Žalovaný tiež nerozporoval, že do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť uvedenej v zmluve nie sú zahrnuté náklady na poistné, rovnako tieto neboli použité ani pre výpočet RPMN.

29. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

30. Podľa § 9 ods. 2 zákona, Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať o.i. aj tieto náležitosti:

- k) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- l) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia-

34. Podľa § 11 ods. 1 zákona, Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa),

31. Podľa § 788 ods. 1 Občianskeho zákonníka, poistnou zmluvou sa poistiteľ zaväzuje poskytnúť v dojednanom rozsahu plnenie, ak nastane náhodná udalosť v zmluve bližšie označená a fyzická alebo právnická osoba, ktorá s poistiteľom poistnú zmluvu uzavrela, je povinná platiť poistné.

32. Nemožno pochybovať (a nespochybňuje to v odvolaní ani samotný žalobca) o spotrebiteľskom charaktere právneho vzťahu v zmysle ustanovení § 52 a nasl. OZ<<https://www.slovlex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> založeného medzi stranami sporu zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Vzhľadom na tento spotrebiteľský charakter právneho vzťahu, v ktorom má pôvod v konaní uplatňovaný nárok žalobcu voči žalovanému, súd prvej inštancie zákonu zodpovedajúcim spôsobom, vychádzajúc z princípu ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu, posúdiac, že naň dopadajú normy spotrebiteľského práva, podrobil ex offo prieskumu obsah zmluvy o tomto úvere z hľadiska toho, či obsahovala zákonné náležitosti. V čase uzatvorenia zmluvy platila právna úprava zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a súd prvej inštancie zo správne aplikovaných ustanovení označeného právneho predpisu platných a účinných ku dňu uzatvorenia dotknutej zmluvy aj vychádzal. Podľa dôvodovej správy k návrhu Zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (po prijatí publikovanom pod č. 129/2010 Z.z.), vo vzťahu k § 9 zásadný význam v ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch má, aby spotrebiteľ získal dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Medzi podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patrí tiež údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanej na základe údajov

platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (spotrebiteľ musí byť jednoznačným spôsobom informovaný o tom, akú celkovú čiastku na úvere zaplatí), údaj o správnej výške splátky a tiež RPMN. Z vyššie uvedenej dôvodovej správy k ust. § 9 ods. 2 vyplýva účel, pre ktorý zákonodarca zakotvil požiadavku obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere - ktorým účelom je dostatočná informovanosť spotrebiteľa o podmienkach spotrebiteľského úveru, ktorá požiadavka bola premietnutá aj do normatívneho textu - do znenia zákona.

33. V posudzovanej veci bola zmluva o úvere uzavretá dňa 30.03.2016, preto sa na ňu vzťahovali ustanovenia zákona č. 129/2010 z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia tejto zmluvy, teda do 30. 06. 2016. V zmysle § 9 ods. 2 tohto zákona, sú stanovené pod písm. a/ až z/ obligatórne náležitosti, ktoré každá zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať, okrem všeobecných náležitostí (§ 43 Občianskeho zákonníka), aby zmluva o spotrebiteľskom úvere bola perfektným právnym úkonom. Ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b/ a d/ cit. zákona stanovuje sankciu pre veriteľa vo forme bezúročnosti úveru a bez poplatkov v prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až l/, s/, z/ a aa/, a tiež ak je v zmluve uvedená nesprávna RPMN v neprospech spotrebiteľa podľa § 11 ods. 1 písm. d/. Takouto obligatórnou náležitosťou v zmysle písm. k/, je tiež neuvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ktorej absenciu ako podstatnej náležitosti v dotknutej zmluve o úvere považoval súd za rozhodujúcu skutočnosť (a na ňu tiež v nadväznosti nesprávne uvedenú RPMN) pre záver o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Sankcionovanie povinnosti poskytovateľa spotrebiteľského úveru vyplývajúcej mu zo zákona 129/2010 Z.z. je primerané vzhľadom k závažnosti porušenia povinnosti poskytovateľa úveru, ktorou sa zabezpečí cieľ, t.j. ochrana spotrebiteľa a tento následok odradí poskytovateľa úveru od konania, ktoré nezodpovedá cieľu a to, aby spotrebiteľovi bolo umožnené poznať podmienky zmluvného vzťahu, do ktorého vstupuje a rozsahu povinnosti plniť (rozsudok Súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15). Aj keď zmluva o spotrebiteľskom úvere má písomnú formu, je naplnená podmienka podľa § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ, v tom, že ak neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/, považuje sa poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Súdnou praxou akceptovaný výklad tohto ustanovenia jednoznačne smeruje k tomu (z hľadiska objasnenia významu právnych noriem), že týmto ustanovením chcel zákonodarca postihnúť skutočnosť absencie určitých obsahových náležitostí špecifickým následkom v podobe toho, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, a to pri každom porušení uvedenom v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z., ktorý výklad z hľadiska sledovaného cieľa vyplýva aj z neskorších noviel tohto zákona.

34. Za správny odvolací súd považuje záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého údaje obsiahnuté v tzv. formulárovej zmluve nezodpovedali požiadavkám kladeným na zmluvu o spotrebiteľskom úvere v rámci uvedených ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

35. Po oboznámení sa s obsahom zmluvy je zrejmé, že predmetná zmluva neobsahuje správny údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanej na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čím nadväzne nie je správny ani údaj o výške RPMN uvedený v zmluve, ktorého nesprávnosť má rovnaké dôsledky, ako keby tento údaj v zmluve absentoval úplne. Čiastka v zmluve uvedená (27.152,64 eur) je totiž iba násobkom počtu splátok (96) s výškou splátky (282,84 eur), ktorá splátka ako vyplýva aj z amortizačnej tabuľky pozostáva len zo splátky istiny a úrokov, nie je v nej zahrnutá splátka poistného. Mesačná splátka poistného totiž predstavovala sumu 19,90 eur, čo spolu so splátkou istiny a úroku (+282,84 eur) predstavuje sumu 302,74 eur mesačne a ako správne uvádza súd prvej inštancie, pri počte splátok 96, tak spotrebiteľ musí zaplatiť nie v zmluve uvedenú celkovú čiastku, ale sumu 29.063,04 eur, v nadväznosti na čo vzhľadom na konštrukciu výpočtu údajů o RPMN logicky ani tento nadväzujúci údaj, nemôže byť v zmluve správny.

36. Nedôvodne žalobca namieta, že poistné do celkových nákladov zahrnuté byť nemuselo (následne ani použité pre výpočet RPMN) tvrdiac, že bolo dobrovoľné. Faktom je, vychádzajúc z platnej právnej úpravy, že údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, musí v sebe zahŕňať aj poplatky za doplnkové, či vedľajšie služby spojené so spotrebiteľským úverom, pričom tomu tak nemusí byť iba v prípade, ak ide o doplnkové či vedľajšie služby, ktorými nie je podmienené získanie spotrebiteľského úveru, alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok. O tento prípad v okolnostiach posudzovanej veci však zjavne nešlo. Z dokazovania totiž nevyplývalo, že poistenie schopnosti splácať úver v prípade žalovaného by bolo dobrovoľnou doplnkovou službou, ktorú by si tento zvolil dobrovoľne, ale službou, ktorá bola podmienkou získania úveru žalovaným, z ktorého dôvodu nemožno pochybovať,

že povinnosťou veriteľa bolo, aby aj náklady na úhradu poistného zahrnul do údajov o celkovej sume, ktorú musí spotrebiteľ uhradiť v súvislosti s poskytnutým úverom a samozrejme ju premietol následne aj do premenných na výpočet RPMN. V danom prípade predovšetkým je zjavné, že text o poistení je zakomponovaný do predformulovaného textu samotnej zmluvy a teda niet dôvod mať vážnejšie pochybnosti o tom, že táto konkrétna zmluva uzatvorená so žalovaným, by vôbec predpokladala odmietnutie poistenia ako takého. Je to práve dodávateľ, ktorý pripravuje text zmlúv, je povinný preto postupovať s odbornou starostlivosťou a nesie plnú zodpovednosť za to, že spotrebiteľská zmluva obsahuje zákonom stanovené obligatórne náležitosti, ktoré sú významné pre orientáciu a rozhodovanie spotrebiteľa pri posúdení výhodnosti úveru, doby a rozsahu úveru. Žalovaný tvrdil, že musel zmluvu o úvere podpísať aj s ustanoveniami upravujúcimi poistenie schopnosti splácať úver, z čoho mu vyplývala povinnosť platiť poplatok za poistenie schopnosti splácať úver a faktom je, že žalobcom zvolená konštrukcia zmluvy je taká, že z nej nevyplýva reálna možnosť žalovaného ako spotrebiteľa odmietnuť poistný právny vzťah, pretože tento je do úverovej zmluvy priamo včlenený a jeho tvrdeniu o tom, že nemal možnosť odmietnuť tento poistný právny vzťah za týchto okolností zodpovedá jednoznačne aj text zmluvy, ktorý bol vopred naformulovaný žalobcom ako dodávateľom, keď zmluva samotná, vychádzajúc z jej predformulovaného textu, vôbec nepredpokladá odmietnutie poistenia schopnosti splácať úver, príkladom zaškrtnutím políčka „odmietam poistenie“. Nemožno preto bez ďalšieho prijať záver, že žalovaný mohol ovplyvniť obsah tohto zmluvného ustanovenia, a to reálne, ale obsahu zmluvy zodpovedá len taká interpretácia, že žalovaný mohol úverovú zmluvu vrátane naoktrojovaného poistenia len prijať, alebo ju nepodpísať. Žalobca svoje tvrdenie, že poistenie úveru nepredstavovalo podmienku poskytnutia úveru zodpovedajúcim spôsobom nepreukázal. V prospech jeho tvrdenia, že sa jednalo o fakultatívne poistenie, nesvedčí tak obsah samotnej zmluvy, ako ani obchodných podmienok, na ktoré sa odvoláva a v konečnom dôsledku ani štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere, podľa ktorých, ako v odvolacom konaní tvrdí, na získanie spotrebiteľského úveru nemuselo byť uzatvorené poistenie ani doplnková služba, ktoré európske informácie ako tzv. novoty predložené v odvolacom konaní navyše ani nie sú z hľadiska svojho obsahu a dopadu na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia spôsobilé k odvolaciemu prieskumu vo svetle ust. § 366 CSP, keďže žalobca v rámci odvolacieho konania nepreukázal, ale ani netvrdil také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé k splneniu zákonom predpokladaných podmienok pre to, aby na tzv. novoty bolo možné v odvolacom konaní prihliadnuť (nakoniec zo samotnej podstaty tejto novoty je zjavné, že nič nebránilo žalobcovi, aby tieto predložil v rámci konania pred súdom prvej inštancie o to viac, že mal vedomosť v rámci predprípravy pojednávania o tvrdeniach žalovaného o nedobrovoľnom pristúpení k poisteniu), a preto ide len na jeho ťarchu, akým spôsobom svoje tvrdenia a dôkazy produkoval a na čom svoju obranu proti takýmto tvrdeniam žalovaného vystaval. Navyše samotná skutočnosť, že podmieňovanie poistného u poskytnutia úveru uzavretím aj poistnej zmluvy nevyplýva z takýchto podružných dokumentov neznamená, že v čase uzavretia zmluvy o úvere žalobca ako dodávateľ od žalovaného uzavretie ďalšej doplnkovej (poistnej) zmluvy nevyžadoval. Súd prvej inštancie správne uvádza, že ide o otázku skutkovú, ktorú je potrebné skúmať spolu s okolnosťami, za ktorých bola zmluva uzavretá so žalovaným ako spotrebiteľom (ktorý na rozdiel od dodávateľa je v postavení slabšej strany), od ktorého dodávateľa jednoznačne zákon vyžaduje odbornú starostlivosť vo vzťahu k spotrebiteľovi. Z výsluchu žalovaného jednoznačne vyplynulo, že tento poistenie nežiadal, o toto záujem nemal, žalobca nepreukázal, že by pred uzavretím úverovej zmluvy bol príslušným zamestnancom banky poučený o tom, že úver môže byť poskytnutý aj bez poistenia, nebol poučený o práve odmietnuť poistenie úveru, v samotnom texte zmluvy takáto možnosť voľby nebola, bolo možné si vybrať len medzi ponúkanými produktmi poistenia, a teda nemožno prijať iný záver ako ten, že žalobca bez náležitého vysvetlenia z jeho strany žalovanému predložil na podpis zmluvu o úvere, ktorá obsahovala poistenie úveru s povinnosťou žalovaného platiť aj mesačný poplatok za poistenie, ktoré musel prijať v rámci zmluvy o úvere s naoktrojovaným poistným vzťahom, pričom samotný žalobca v priebehu konania nenavrhol vykonať dôkaz, ktorým by takto žalovaným tvrdené okolnosti bolo možné udržateľne spochybniť, a preto súd prvej inštancie nemal dôvod pochybovať o tom, že žalovaný, tak ako tvrdí, musel podpísať zmluvu o úvere, obsahujúcu pristúpenie k poisteniu preto, aby mu vôbec tento úver mohol byť zo strany žalobcu poskytnutý. Z uvedeného dôvodu teda jednoznačne bolo povinnosťou žalobcu splátky poistného do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, zahrnúť, rovnako ju premietnuť aj do vstupných údajov potrebných pre výpočet RPMN a pokiaľ tak neurobil, vecnej správnosti záveru súdu prvej inštancie, že dôsledkom toho je potrebné úver považovať za bezúročný a bezpoplatkový nemožno nič vytknúť.

37. Podľa názoru odvolacieho súdu, zvolená konštrukcia zmluvy vo vzťahu k podstatnému údaju, ktorý je obligatórnou náležitosťou zmluvy, namiesto jednoznačného a správneho údaju o tom,

koľko v skutočnosti spotrebiteľ na úver zaplatí, nielen neindikuje v prospech odlišného záveru, ktorý vyvodil súd prvej inštancie vo vzťahu k tejto náležitosti, ale je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, ktorou sa môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k takto poskytovanej službe. Vychádzajúc z tohto skutkového zistenia, podľa názoru odvolacieho súdu žalobca náležite a so všetkou starostlivosťou, ktorú je možné od neho ako poskytovateľa úverového produktu spravodlivo očakávať, neposkytol spotrebiteľovi podstatné informácie obsiahnuté v zmluve tak, aby boli pre neho pravdivé a zrozumiteľné, v dôsledku čoho jeho sankcionovanie v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je v posudzovanej veci aj z tohto dôvodu namieste. Pokiaľ by úmyslom žalobcu ako poskytovateľa daného úverového produktu, bolo skutočne informovať spotrebiteľa o rozsahu jeho záväzku tak, aby mal možnosť zvážiť vhodnosť takéhoto úverového produktu vrátane vnúteného poistenia a porovnať ho s inými úverovými produktmi dostupnými na trhu v danom čase, niet racionálneho, ani zákonného dôvodu pre to, aby do údaju o celkových nákladoch nebola zakomponovaná aj čiastka rovnajúca sa poistnému. Významom ust. § 9 ods. 2 písm. k/ bolo, aby spotrebiteľ pri podpise zmluvy mal jednoznačnú vedomosť o tom, aká bude výška jeho finančného zaťaženia v súvislosti s poskytnutým úverom a mal tak možnosť vykonať výber medzi viacerými ponúknutými úverovými produktmi od viacerých dodávateľov. Účelu úpravy spotrebiteľského práva, ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a jeho ochrana ako slabšieho účastníka právneho vzťahu zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, ktorý jasne a pravdivo stanovuje, aká je celková čiastka, ktorú je povinný spotrebiteľ zaplatiť.

38. Na základe uvedeného preto správne súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá predchodcom žalobcu a žalovaným neobsahuje pre priemerného spotrebiteľa pravdivý údaj o celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť tak, ako to vyžaduje citované ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, a preto je možné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, ktoré závery korešponujú so závermi rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 zn. C-42/15 Home Credit Slovakia proti Kláre Bíroovej), čo má v konečnom dôsledku jednoznačný dopad tiež na správne uvedenie RPMN, ktorá je pod vplyvom vyššie uvedenej vady, jednoznačne uvedená nesprávne, naviac v neprospech spotrebiteľa.

39. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, keďže súd prvej inštancie zistil, že žalovaný na úver spolu čerpal sumu 19.900,- eur a zaplatil žalobcovi ku dňu rozhodnutia súdu sumu 13.033,47 eur, čo žalobca nespochybnil, a čo pri závere o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, pri neúčinnom zosplatnení úveru započítaním na istinu a poistné znamená, že došlo k úhrade všetkých splátok istiny a poistného do 20.06.2021 vrátane, a keďže súd prvej inštancie rozhodnutie vyhlasoval dňa 11.05.2021, jeho záver o tom, že niet ku dňu rozhodnutia žiadnych splatných splátok istiny a poistného, ktoré by zostali neuhradené, z ktorého dôvodu žalobu ako neopodstatnenú zamietol a priznal žalovanému ako plne úspešnému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% považuje aj odvolací súd za plne správny.

40. Odvolacie námietky žalobcu tak odvolací súd vyhodnotil ako v celom rozsahu nedôvodné.

41. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne (za súčasného záveru o správnosti rozhodnutia aj v časti o náhrade trov konania), preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP v celom rozsahu potvrdil. Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

42. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nepriznal právo na ich náhradu žalovanému vo vzťahu k žalobcovi napriek jeho plnému úspechu v odvolacom konaní, keďže tomuto preukázateľne trovy odvolacieho konania nevznikli.

43. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).